

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Trgovački sud u Varaždinu, u ime Republike Hrvatske, po sucu toga suda Mariji Levanić-Škerbić, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu između tužitelja ŠKZ RIF-INVEST „u stečaju“ Čakovec, Eugena Kvaternika 13/I, OIB: 72767284497, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Petrić i dr. j.t.d. iz Varaždina, Kolodvorska 13, protiv tuženika Josipa Vrbanca iz Čakovca, Buzovečka 55, OIB: 97445721753, kojeg zastupa punomoćnik Slavko Mitrović, odvjetnik iz Čakovca, Kralja Tomislava 50, radi isplate 839.200,00 kn glavnice, te obračunate ugovorne kamate od 203.770,35 kn, nakon zaključenja glavne rasprave na ročištu 26. veljače 2013. g., u prisutnosti punomoćnice tužitelja odvjetnice Nives Ernoić, te tuženika osobno, na ročištu za objavu presude 11. ožujka 2013. godine,

presudio je

I Djelomično se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Općinskog suda u Čakovcu, poslovni broj Ovr-1919/03 od 2. listopada 2003. godine, u dijelu u kojem se nalaže tuženiku Josipu Vrbancu iz Čakovca, Buzovečka 55, OIB: 97445721753 isplatiti tužitelju ŠKZ RIF-INVEST „u stečaju“ Čakovec, Eugena Kvaternika 13/I, OIB: 72767284497:

- iznos od 839.200,00 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima na navedeni iznos od dana 09. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do isplate po stopi od 12% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate, po stopi jednakoj eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem, uvećanoj za 5 (pet) postotnih poena, te
- iznos od 176.325,58 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima na navedeni iznos od dana 09. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 01. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01. srpnja 2011. godine do isplate po stopi od 12% godišnje, a u slučaju promjene stope zakonske zatezne kamate, po stopi jednakoj eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem, uvećanoj za pet (5) postotnih poena, sve to u roku od 8 dana.

- II** Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Općinskog suda u Čakovcu, poslovni broj Ovr-1919/03 od 2. listopada 2003. godine, u dijelu koji se odnosi na zakonske zatezne kamate na iznos od 839.200,00 kn, te na iznos od 176.325,58 kn, za razdoblje od 1.2.2002. do 8.9.2003., te se u tom dijelu tužbeni zahtjev odbija, kao neosnovan.
- III** Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 142.054,00 kn, u roku od 8 dana.

r i j e š i o j e

Djelomično se ukida platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi Općinskog suda u Čakovcu, poslovni broj Ovr-1919/03 od 2. listopada 2003. godine i to u dijelu kojim se nalaže tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 27.444,77 kn (na ime obračunate ugovorne kamate), zajedno sa zatraženom zakonskom zateznom (procesnom) kamatom od 9. rujna 2009., te se utvrđuje da je u tom dijelu tužitelj povukao tužbu.

Obrazloženje

Tužitelj je u svojstvu ovrhovoditelja, protiv tuženika, kao ovršenika, Općinskom sudu u Čakovcu, podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, a radi naplate iznosa od 839.200,00 kn s osnova glavnice, te obračunate ugovorne kamate od 203.770,35 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, te troškovima ovršnog postupka, nakon čega je donijeto rješenje o ovrsi broj Ovr-1919/2003 od 2.10.2003. godine.

U povodu prigovora protiv rješenja o ovrsi, stavljeno je izvan snage rješenje o ovrsi u dijelu kojim je određena ovrha, a postupak je u dijelu kojim je naloženo plaćanje, nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, pred Općinskim sudom u Čakovcu. Nakon što je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak, nastupio je prekid ovoga postupaka o čemu je riješeno rješenjem Općinskog suda u Čakovcu broj P-1869/04-21 od 28.5.2010., te je spis proslijeđen ovome sudu kao stvarno i mjesno nadležnom sudu, gdje je i nastavljen nakon što su se ispunile pretpostavke iz čl. 215. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst, dalje u tekstu: ZPP-a).

Tužitelj u podnesku od 30.8.2006. (list 5-6 spisa) obrazlaže da se tužbeni zahtjev odnosi na vraćanje ukupnog iznosa od 839.200,00 kn kojeg je tužitelj isplatio tuženiku temeljem sklopljenih Ugovora o financijskom zajmu i to ugovora br. 90031 od 15.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90032 od 15.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90033 od 18.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90034 od 19.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90035 od 20.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90036 od 21.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90037 od 26.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn, ugovora br. 90038 od 26.10.1999. na iznos od 39.200,00 kn, te ugovora br. 90039 od 28.10.1999. na iznos od 100.000,00 kn.

Nadalje tužitelj navodi da je ukupni iznos od 839.200,00 kn isplaćen tuženiku u gotovini, na blagajni tužitelja, a svi zajmovi dospjeli su dana 31.12.2001., jer su s tim danom opozvani u skladu sa čl. 5. Ugovora. Osim navedenog iznosa tužitelj traži i obračunatu kamatu po pojedinom zajmu, tako da ukupni zbroj obračunatih kamata iznosi 203.770,35 kn.

U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbenom zahtjevu u cijelosti, navodeći da nikada nije primio od tužitelja iznos koji tužitelj traži u ovome postupku, osporava autentičnost ugovora o financijskom zajmu na koje se tužitelj poziva i tvrdi da se radi o fiktivnim ugovorima, te da ih je tužitelj sačinio samo s ciljem da opravda svoje financijsko poslovanje pred financijskom kontrolom.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovore o financijskom zajmu (listovi 7-24 spisa), isplatnice (listovi 25-29 spisa), rješenje broj Kio-130/04-20 od 9. 02. 2005. g. (listovi 34-35), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise i dokumente od 22. 12. 2004. g. (listovi 36-42 spisa), očitovanje FINE Podružnica Čakovec od 24. listopada 2006. g. (listovi 44-45), isplatnice, Statut tužitelja (list 53-67), isplatnice (listovi 69-85 spisa), izvod iz blagajničkog dnevnika na dan 15. 10. 1999. (list 86), presliku lista prijamne knjige HP-a (list 88), dopis tužitelja tuženiku od 31. 12. 2001. g. (list 89), izvadak iz sudskog registra tužitelja (listovi 125-127), presuda Općinskog suda u Čakovcu, broj K-22/09-81, uz presudu Županijskog suda u Čakovcu, broj Kž-160/09-6 (listovi 128-140), Ugovor o kratkoročnom zajmu (list 141), dokumentaciju uz nalaz i mišljenje vještakinje Katarine Šincek (listovi 172-192 spisa), odluku o kamatnim stopama od 1. 06. 2009. (list 223 spisa), provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji za računovodstvo i financije Katarini Šincek (list 150-171 spisa), te dopunsko vještačenje po istoj vještakinji (list 247-255 spisa), te su saslušane svjedokinje Darinka Krička i Marija Mlinarić, te tuženik kao stranka u svrhu dokazivanja.

Osim provedenih dokaza punomoćnik tuženika je predlagao još i dokaz suočenjem tuženika sa svjedokinjama Darinkom Krička i Marijom Mlinarić, no sud ovaj dokazni prijedlog nije usvojio, kao nepotreban, jer je na temelju provedenih dokaza stanje stvari razjašnjeno u dovoljnoj mjeri za odlučivanje o meritumu.

Na temelju pažljive i detaljne analize svakog dokaza posebno i svih zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, u smislu čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio sljedeće odlučne činjenice:

- da su između prednika tužitelja ŠKZ RIF-INVEST ČAKOVEC i tuženika sklopljeni Ugovori o financijskom zajmu, na koje se tužitelj poziva u tužbi;
- da je temeljem navedenih ugovora tuženiku ukupno isplaćeno 839.200,00 kn;
- da su zajmovi odobreni na rok vraćanja do poziva, te se tuženik obvezao vratiti sredstva na zahtjev zajmodavca, u roku od 5 dana od zahtjeva (čl. 5. Ugovora);
- da je ugovoreno plaćanje ugovorne kamate po stopi od 10% godišnje (čl. 3. Ugovora);
- da je tuženikova obveza vraćanja primljenog ukupnog iznosa zajma dospjela (sukladno čl. 5. Ugovora o financijskim zajmovima);
- da tuženik nije vratio ništa predniku tužitelja.

Navedeno proizlazi iz provedenih sljedećih dokaza.

Tužitelj je u spis priložio ugovore o financijskom zajmu (listovi 7-24 spisa), na koje se poziva u tužbi, te se na svima nalazi potpis tuženika. Da se uistinu radi o potpisima tuženika potvrđeno je vještačenjem rukopisa, koje je provedeno u okviru istražnog postupka broj Kio.130/04-20, koji se vodio kod Županijskog suda u Varaždinu protiv okr. Darinke Krička, upraviteljice prednika tužitelja, radi kaznenog djela protiv sigurnosti platnog prometa i poslovanja (nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za rukopise i dokumente Marijana Krajna-listovi 36-42 spisa). Navedeni vještak je na temelju analize potpisa koji se nalaze na

spornim ugovorima o zajmu ispod teksta „ZA VRBANEC JOSIPA“ iznio mišljenje da se radi o potpisima koji su napisani rukom Vrbaneć Josipa, ovdje tuženika. Navedeni istražni postupak je obustavljen rješenjem Županijskog suda u Varaždinu br. Kio.130/04-20 od 9.2.2005. (list 34-35 spisa), budući da je ODO Čakovec odustalo od kaznenog progona.

Iako navedeno grafološko vještačenje nije provedeno u okviru ovoga postupka, njegova dokazna snaga je ovdje značajna, budući da se radi o vještačenju koje je provedeno u istražnom postupku, po nalogu suda, a ne u privatnom aranžmanu bilo koje od parničnih stranaka, provedeno je po stalnom sudskom vještaku ovlaštenom za vještačenje rukopisa i dokumenata, koji je na temelju svog stručnog znanja, analizom potpisa upravo na spornim Ugovorima o financijskom zajmu došao do zaključka o vjerodostojnosti tuženikovog potpisa. Na temelju navedenoga je sud utvrdio da je tuženik potpisao predmetne Ugovore o financijskim zajmovima.

Nadalje, da je na temelju sklopljenih Ugovora o financijskim zajmovima isplaćeno tuženiku ukupno 839.200,00 kn, proizlazi iz financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, kao i iz dokumentacije u spisu i svjedočenja saslušanih svjedokinja Marije Mlinarić i Darinke Krička.

Naime, svoje navode o gotovinskoj isplati na ruke tuženiku, tužitelj je potkrijepio isplatnicama (listovi 25-29 spisa) izdanima od strane prednika tužitelja, kao potvrda o učinjenim isplatama prema iznosima koji odgovaraju iznosu svakog pojedinog ugovora o financijskom zajmu i ukupno iznose 839.200,00 kn.

Svjedokinja Marija Mlinarić (saslušana na ročištu 18.10.2006., te 27.10.2011.) je uvjerljivo iskazivala o tome da je radeći poslove blagajnika kod prednika tužitelja isplaćivala tuženiku u gotovini iznose po ugovorima o financijskom zajmu, po nalogu tadašnje upraviteljice Darinke Krička. U tu svrhu je prvo podigla novac preko tadašnjeg ZAP-a kako bi mogla isplatiti u gotovini, jer je na taj način isplaćivano fizičkim osobama. Nakon što je tuženiku izvršena isplata, ona mu je davala na potpis isplatnice koje je on potom potpisao. Svjedokinji je prilikom saslušanja prezentirana dokumentacija s listova 69-85 spisa i to isplatnice i čekovi za naplatu putem ZAP-a, te je pozvana da se izjasni o načinu sastavljanja isprava o isplati, na što je ona iskazala da je isplatnice ona printala iz kompjutera na kojemu je radila, a tuženik ih je potpisao nakon što mu je isplata izvršena pod rubrikom „korisnik“.

Svjedokinja Darinka Krička, koja je bila upraviteljica kod tužitelja od osnivanja do otvaranja stečajnog postupka, saslušana je na ročištu 7. rujna 2011., te je iskazala da je na temelju višegodišnje poslovne suradnje s tuženikom, na temelju povjerenja prema njemu kao poslovnom čovjeku došlo do zaključenja predmetnih ugovora o financijskim zajmovima. Radilo se o devet takvih ugovora, osam na iznos od 100.000,00 kn i jedan na 39.200,00 kn, iz razloga što se sa fizičkim osobama poslovalo na način da su im zajmovi isplaćivani u gotovini, pa je bilo bolje ne prelaziti isplate iznad 100.000,00 kn zbog dodatnih administrativnih obveza. Ugovoreni su određeni instrumenti osiguranja, a ona je s tuženikom dogovorila vraćanje zajma nakon što on proda svoje određene nekretnine, s time da je u ugovorima određeno da će povrat novca biti nakon opoziva. Sve operativne poslove na blagajni obavila je Marija Mlinarić, isplate su bile u gotovini, a tuženik je potpisao isplatnice. Pozajmice su opozvane u 2001. godini, te je tada pozvan tuženik na vraćanje pozajmica, no on do danas ništa nije podmirio.

U nalazu i mišljenju vještakinja Katarina Šincek (pisani nalaz -list 150-171 spisa, iznijet usmeno na ročištu 22.1.2013.-list 218 spisa) iznijela je da je iz analize dokumentacije u

spisu, koju je taksativno pobrojila u tablicama 1, 2. i 3. nalaza, posebice analize samih Ugovora, zatim potvrda o isplatama (tablica 1.), potvrda FINE o gotovinskim isplatama sa brojevima čekova (tablica 2), te blagajničkih dnevnika (tablica 3) razvidno da je tužitelj isplatio tuženiku ukupni iznos od 839.200,00 kn. Tužitelj u razdoblju od 15.10.-28.10.1999. podizao s žiro računa gotovinske isplate u ukupnom iznosu od 845.723,35 kn, te ih uplatio u blagajnu, a što je utvrdila analizom blagajničkih dnevnika, gdje je pod opisom predmeta naznačeno „isplata kredita Vrbanc Josip“. Zbrajanjem svih isplata utvrdila je da se radi o ukupnom iznosu od 839.200,00 kn. Iz zapisnika o popisu stanja materijalne imovine, potraživanja i obveza na dan 16.3.2009., te prema bilanci u stečaju i bruto bilanci u stečaju proizlazi evidentirana tražbina tužitelja prema tuženiku s osnova zajma u utuženom iznosu od 839.200,00 kn, što znači da je sva dokumentacija u spisu, odnosno blagajnički dnevnici, potvrde o isplati i brojevi čekova, evidentirana u glavnoj knjizi i prikazana u bruto bilanci tužitelja.

U nalazu je nadalje vještakinja iznijela obračun ugovornih kamata primijenivši proporcionalni način obračuna, jer se radi o razdoblju dužem od 1 godine, te primjenom ugovorene stope od 10%, sukladno čl. 3. Ugovora. Na taj način je izračunala da ugovorne kamate za svaki pojedini ugovor od plasmana kredita do 31.1.2002. iznose ukupno 183.146,26 kn (list 163 spisa), a obračunate od plasmana kredita do 31.12.2001. iznose 176.325,58 kn (ovaj obračun prikazala je u dopunskom nalazu i mišljenju-listovi 247-255 spisa).

Sukladno dopunskom nalazu i mišljenju vještaka, tužitelj je postavio konačni tužbeni zahtjev u podnesku od 25. veljače 2013.g. (list 260 spisa), na način da je uskladio dio zahtjeva s osnova obračunatih ugovornih kamata, koje sada traži u iznosu od 176.325,58 kn (umjesto prvotno zatraženog iznosa od 203.770,35 kn).

Punomoćnik tuženika se na nalaz i mišljenje vještaka očitovao na ročištu 22.1.2013. (list 217 spisa) iznijevši samo načelno protivljenje, ponovivši prigovor o fiktivnosti ugovora.

Temeljem do sada navedenoga ovaj sud zaključuje da su između prednika tužitelja i tuženika sklopljeni Ugovori o financijskim zajmovima na ukupni iznos od 839.200,00 kn, te da je navedeni iznos prednik tužitelja isplatio tuženiku. To proizlazi iz iskaza saslušanih svjedokinja koje su iskazivale uvjerljivo, međusobno podudarno, kao i podudarno s dokumentacijom u spisu, radi čega im je sud poklonio vjeru. Navedeno proizlazi i iz financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na koje parnične stranke nisu imale primjedbe u računskom dijelu, a vještačenje je razumljivo, stručno, pregledno i kao takvo prihvaćeno, kako u pogledu prikaza isplata koja je prednik tužitelja vršio prema tuženiku, tako i u pogledu obračuna ugovornih kamata, jer je obračun napravljen po stopi od 10% godišnje, kako je i ugovoreno između stranaka. Prilikom ocjene provedenog dokaza vještačenjem, sud je vodio računa i o tome da tuženik nije iznio nikakve konkretne primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka koje bi dovele u pitanje njegovu stručnost i pravilnost.

Iz iznijetoga slijedi da tražbina tužitelja proizlazi iz pravnih poslova koji imaju karakter ugovora o kreditu koji su sklopljeni u razdoblju od 15.10.1999. do 28.10.1999. S obzirom da je tužitelj, kao specifična financijska institucija, sukladno odredbi čl. 9. Zakona o štedno kreditnim zadrugama („Narodne novine“ broj 47/98, 67/01 i 84/02) imao pravo odobravati kredite zadrugarima, na ugovore se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe čl. 1065.-1068. ranije važećeg Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 113/93, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01, dalje u tekstu: ZOO/91), koji se u ovome slučaju

primjenjuje temeljem odredbe čl. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05).

Sukladno odredbi čl. 1065 ZOO/91, ugovorom o kreditu se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca platiti u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

Iz predmetnih Ugovora o financijskim zajmovima proizlazi da su zajmovi odobreni na rok vraćanja do poziva, te se tuženik obvezao vratiti sredstva na zahtjev zajmodavca, u roku od 5 dana od zahtjeva (čl. 5. Ugovora). Ugovoreno je plaćanje ugovorne kamate po stopi od 10% godišnje (čl. 3. Ugovora).

Uvidom u dopis prednika tužitelja od 31.12.2001. (list 89) sud je utvrdio da je tim dopisom pozvan tuženik, u roku od 5 dana, vratiti glavnice, uvećane za obračunate ugovorne kamate, sve temeljem predmetnih Ugovora o financijskim zajmovima.

Tuženik je osporio primitak navedenoga dopisa, a tužitelj je u prilog tvrdnji da je navedeni dopis proslijedio tuženiku u spis dostavio presliku prijамne knjige Hrvatske pošte od 31.12.2001. (list 88 spisa) iz koje proizlazi da je toga dana upućena tuženiku određena pošiljka, no izostali su konkretni dokazi o uručenju navedenog dopisa tuženiku.

Stoga, kako je odredbom čl. 5. Ugovora propisan rok vraćanja kredita od opoziva, odnosno najkasnije 5 dana od zahtjeva tužitelja za vraćanjem, ovdje je za dospjeće tuženikove obveze povrata kredita valjalo utvrditi kada je prednik tužitelja pozvao tuženika da vrati sredstva. Kako su izostali tužiteljevi dokazi o uručenju tuženiku dopisa od 31.12.2001., sud je utvrdio da je tuženik u svakom slučaju pozvan na vraćanje zajma pokretanjem ovoga postupka (odnosno podnošenjem prijedloga za ovrhu, 9. rujna 2003.godine).

Stoga je, prema čl. 5. Ugovora o financijskim zajmovima, kao i čl. 324. st. 2. ZOO/91, tuženikova obveza na vraćanje ukupnog iznosa zajma dospjela u svakom slučaju pokretanjem ovoga postupka.

Tuženikovi prigovori

Tuženikov prigovor o fiktivnosti Ugovora o financijskim zajmovima, koji prigovor tuženik obrazlaže da je tužitelj ugovore sačinio samo s ciljem da opravda svoje financijsko poslovanje pred financijskom kontrolom, sud nalazi neosnovanim.

Naime, Ugovor je zaključen kad su se ugovorne strane suglasile o njegovim bitnim sastojcima. Kod prividnih (fiktivnih ili simuliranih) ugovora, obje strane nastoje kod trećih osoba izazvati dojam da su zaključile određeni posao, a zapravo nisu željele taj posao nego nastoje ostvariti neki drugi cilj. Prema odredbi članka 66. stavak 1. ZOO/91, prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama.

Dakle, da bi se ocijenilo radi li se o fiktivnom ugovoru, kao što to tvrdi tuženik, bilo je potrebno utvrditi volju ugovornih strana, pa su saslušani tuženik i tadašnja upraviteljica tužitelja Darinka Krička. Budući da su iskazivali dijametralno suprotno o sklapanju ugovora, te je navodima tadašnje upraviteljice tužitelja iz kojih proizlazi da su ugovori u svemu odgovarali volji ugovornih strana (a što i proizlazi iz drugih provedenih dokaza, jer je tuženiku isplaćen kredit), stoji tvrdnja tuženika iz iskaza da on nije potpisao ugovore, a da je

potpisao isplatnice jer su mu Marija Mlinarić i Darinka Krička rekle da postoji manjak, te da bi mogle imati problema s financijskom kontrolom. Osim što je iskaz tuženika neuvjerljiv, tvrdnja tuženika da on nije potpisao ugovor je u proturječnosti sa samim prigovorom o fiktivnosti ugovora, jer taj prigovor podrazumijeva da stranka koja ga ističe priznaje da je sklopljen određeni ugovor, ali da je on sklopljen sa drugom svrhom (i to kako bi kod trećih izazvale dojam da je ugovor sklopljen, a one zapravo ne žele nikakav ugovor, ili pak se radi o simuliranom ugovoru koji prikriva neki drugi, disimulirani, pravni posao).

Tuženik na ročištu 22.1.2013. (list 219 spisa) ističe i prigovor zastare, koji sud nalazi također neosnovanim.

Naime, predmetnim ugovorima je u čl. 5. bilo predviđeno da se krediti odobravaju na rok vraćanja do opoziva, dakle na neodređeno vrijeme, te da će korisnik sredstva vratiti u roku od pet dana od zahtjeva tužitelja. Tužitelj je u spis dostavio dopis od 31.12.2001. za kojeg tvrdi da predstavlja opoziv svih kredita. S obzirom na prethodno obrazloženo dospijeće tuženikove obveze na povrat zajma, koje je, s obzirom na prigovor tuženika da dopis tužitelja od 31.12.2001. nije primio, nedvojbeno nastupilo s danom podnošenja prijedloga za ovrhu 9. rujna 2003, pa u ovome predmetu po prirodi stvari nikako nije mogla nastupiti zastara (kako po općem zastarnom roku, koji se ima primijeniti u konkretnom slučaju, tako niti u trogodišnjem roku na koji se neosnovano poziva tuženik).

Osim navedenih prigovora, tuženik se tijekom postupka poziva na Ugovor br. 80077 o kratkoročnom zajmu od 18.08.1998. (list 141 spisa) u kojem je tuženik naveden kao davatelj zajma, a tužitelj primatelj zajma u iznosu od 100.000,00 DEM, te predlaže da se u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem provjeri poslovna dokumentacija vezana za taj Ugovor, te je li navedeni iznos vraćen tuženiku.

Budući da tuženik u ovome postupku nije postavio nikakav zahtjev prema tužitelju u odnosu na navedeni zajam (niti protutužbu, niti prigovor radi prebijanja, a niti prigovor prijeboja), sud nije provodio dokaze u odnosu na navedeno, jer ovo pitanje nije relevantno za odlučivanje o tužbenom zahtjevu. No ipak ovdje valja napomenuti da je vještakinja u svom nalazu iznijela da navedeni kredit po Ugovoru br. 80077 nije evidentiran u poslovnoj dokumentaciji tužitelja, a niti je tuženik prijavio ovu svoju tražbinu u stečaju nad tužiteljem.

Temeljem svega navedenoga, kako iz cjelokupnog dokaznog postupka proizlazi da je prednik tužitelja isplatio tuženiku zajam u ukupnom iznosu od 839.200,00 kn, koji je u cijelosti dospio na naplatu pokretanjem ovoga postupka, tuženik je dužan vratiti navedeni iznos glavnice, temeljem čl. 5. Ugovora o financijskim zajmovima (listovi 7-24 spisa), kao i temeljem čl. 1065. ZOO/91.

Osim navedenog iznosa glavnice tužitelj ima pravo na obračunate ugovorne kamate po stopi od 10%, temeljem čl. 3. Ugovora o financijskim zajmovima, kao i temeljem čl. 399. ZOO/91.

Što se tiče stope ugovorne kamate od 10% godišnje, napominje se (u kontekstu tuženikovih tijekom postupka opetovano istaknutih navoda i zahtjeva da mu se predoči odluka o kamatnim stopama i uvjetima kreditiranja) da je tužitelj u spis priložio Odluku o kamatnim stopama od 1.06.1999. g. (list 223 spisa). Navedenom odlukom prednik tužitelja je uredio pitanje kamatnih stopa pod kojima je odobravao kredite, kao i uvjete kreditiranja u razdoblju koje koincidira s isplatom kredita tuženiku. S obzirom da je navedenom odlukom određena

gornja granica kamatne stope u visini 1,99% mjesečno, izvjesno je da je odobravanjem kredita tuženiku uz kamatnu stopu od 10% godišnje tužitelj postupio sukladno vlastitom općem aktu.

Ugovorne kamate tužitelj ima pravo obračunati tuženiku kao korisniku kredita, sukladno čl. 3. predmetnih Ugovora, od davanja zajma (kredita) do dospeljeća obveze na vraćanje kredita. Imajući u vidu da je u konkretnom slučaju obveza tuženika na povrat plasirane glavnice kredita dospjela u svakom slučaju podnošenjem prijedloga za ovrhu (9. rujna 2003. godine), tužitelj osnovano traži uz glavnicu i plaćanje ugovorene kamate u iznosu od 176.325,58 kn (koja kamata je u dopunskom nalazu i mišljenju vještaka obračunata zaključno s danom 31.12.2001. g., a što je u svakom slučaju povoljnije za tuženika, jer bi primjenom navedenog datuma dospelosti zajma s danom podnošenja prijedloga za ovrhu, tužitelj imao pravo i na veći iznos ugovornih kamata od utuženog).

Uz navedeni iznos glavnice i obračunate ugovorne kamate, tužitelj ima pravo i na zakonske zatezne kamate na neplaćeni iznos glavnice (temeljem čl. 324. st. 2. i čl. 277. ZOO/91), kao i na zakonske zatezne kamate na obračunati iznos ugovornih kamata (temeljem čl. 279. st. 2. ZOO/91) i to počevši od dana dospeljeća, koji ovdje, kako je obrazloženo, koincidira s danom pokretanja ovoga postupka, odnosno podnošenja prijedloga za ovrhu 9. rujna 2003. godine.

Stoga je u opisanom dijelu usvojen tužbeni zahtjev i održan na snazi platni nalog iz predmetnog rješenja o ovrsi, sukladno čl. 451. st. 3. ZPP-a (točka I izreke presude).

Budući da je tužitelj zatražio zakonske zatezne kamate na glavnicu počevši od 1.2.2002. (ne dokazavši pri tome da je dospeljeće u smislu čl. 5. Ugovora nastupilo 31.1.2002.), valjalo je dio tužbenog zahtjeva u odnosu na previše zatražene zakonske zatezne kamate odbiti kao pod točkom II izreke.

U izreci rješenja odlučeno je o tužiteljevom smanjenju tužbenog zahtjeva (u odnosu na obračunate ugovorne kamate prvotno zatražene u iznosu od 203.770,35 kn, a potom u smanjenom iznosu od 176.325,58 kn), koje smanjenje ima pravni učinak djelomičnog povlačenja tužbe, pa je za iznos od 27.444,77 kn ukinut platni nalog iz predmetnog rješenja o ovrsi, u smislu čl. 456. ZPP-a.

Odluka o troškovima postupka (pod točkom III izreke) temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, a bazirana je na Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 69/93, 91/04, 37/05, 59/07, 148/09 i 142/12, dalje u tekstu: Tarifa – ovisno o vremenu poduzimanja pojedine radnje), te Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 26/03, 125/11 i 112/12).

Tužitelj ima pravo na nadoknadu zatraženih troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 142.054,00 kn, koji se odnosi na trošak na ime odvjetničke nagrade za sastav prijedloga za ovrhu u iznosu od 8.700,00 kn (Tbr.8/1 Tarife), za zastupanje na ročištima 18.10.2006., 24.5.2011., 7.9.2011., 27.10.2011., 22.1.2013., te 26.2.2013. u iznosu od po 8.400,00 kn za svako ročište (Tbr. 9/1 Tarife), odnosno na ročištima 6.9.2006. i 20.6.2011. u iznosu od po 4.200,00 kn (Tbr. 9/2 Tarife), te za pristup na ročište za objavu presude iznos od 500,00 kn (Tbr. 9/3 Tarife), zatim za sastav podneska od 30.8.2006., 24.10.2006., 11.7.2012., te 30.1.2013. iznos od po 8.400,00 kn za svaki podnesak (Tbr. 8/1 Tarife), nadalje za sastav podneska od 2.11.2006., 16.1.2007., 4.9.2007., 17.1.2008., 26.5.2010., 5.1.2012., te 13.1.2012. iznos od po 500,00 kn (Tbr. 8/3 Tarife), što sveukupno daje iznos od 105.100,00

kn, čemu se pribraja PDV ukupnog iznosa od 24.454,00 kn (na radnje obavljene prije 1.8.2009. po 22% i iznosi 8.822,00 kn, na radnje obavljene prije 29.2.2012. po 23% i iznosi 7.107,00 kn, te na radnje obavljene nakon 1.3.2012. po 25% i iznosi 8.525,00 kn), zatim trošak sudske pristojbe na prijedlog za ovrhu u iznosu od 5.000,00 kn, te na presudu u iznosu od 5.000,00 kn, te trošak vještačenja kojeg je podmirio tužitelj u iznosu od 2.500,00 kn, što ukupno daje iznos od 142.054,00 kn, na ime troškova postupka za tužitelja.

U Varaždinu, dana 11. ožujka 2013. godine

SUDAC:

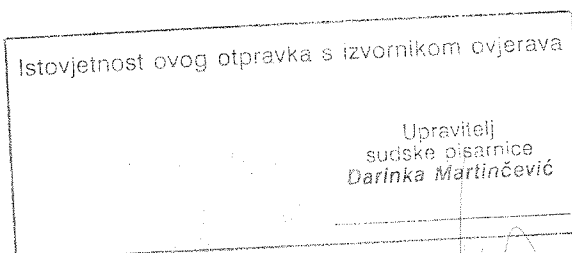
Marija Levanić-Škerbić, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka presude, u 3 primjerka, putem ovoga suda, s time da o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

- pun. tužitelja- OD Petrić i dr. j.t.d. Varaždin, Kolodvorska 13
- pun. tuženika- Slavko Mitrović, odvjetnik iz Čakovca

1. ODLUKA JE OVRŠNA DANA	12.3.2015
2. ODLUKA JE PRAVOMOCNA DANA	14.1.2015
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU	
dne	24.3.2015
UPISNIČAR:	

